

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de vreemdelingendienst van het politiekorps Midden en West Brabant te Tilburg op 11 september 2007 zijn geestelijk en lichamelijk gehandicapte zuster, van Nederlandse nationaliteit, heeft aangehouden en overgebracht naar het politiebureau voor verhoor. Voorts klaagt verzoeker over de wijze waarop dit is gebeurd.

Beoordeling

Algemeen

1. Naar aanleiding van een melding dat een -geestelijk gehandicapte- vrouw mogelijk illegaal zou verblijven in verzoekers woning, voerde de vreemdelingenpolitie te Tilburg op 11 september 2007 bij zijn woning een adrescontrole uit. Hieraan voorafgaand raadpleegde de vreemdelingenpolitie geautomatiseerde systemen, waaronder de Gemeentelijke Basisadministratie (GBA). Hieruit kwam naar voren dat in de woning een man, verzoeker, en drie vrouwen woonden. In een ander systeem stond één vrouw vermeld als niet rechtmatig verblijvend. Telefonisch contact met de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bevestigde dat, mevrouw E.O. (verzoekers echtgenote), geen verblijfsstatus voor Nederland had; zij was sinds 28 juli 2007 verwijderbaar uit Nederland. Ten behoeve van de adrescontrole werd een machtiging tot binnentreden verleend.

2. De vreemdelingenpolitie was met drie medewerkers, en twee stagiaires, bij de woning aanwezig. Daar de in de woning aanwezige vrouw niet reageerde op aankloppen en aanbellen, verschaftte de vreemdelingenpolitie zich via een ladder toegang tot de achtertuin en ging door de onafgesloten achterdeur de woning binnen.

In de woning trof de vreemdelingenpolitie een kennelijk geestelijk gehandicapte vrouw in nachtkleding aan. Zij begreep niet wat er aan de hand was. Aan de hand van papieren kon zij niet aangeven wie zij was. Inschakeling van een telefonische tolk leverde geen resultaat op. Na zich te hebben omgekleed, werd zij via het raam in de voorgevel naar buiten gebracht; de voordeur zat op slot en de sleutel was niet beschikbaar. Vervolgens werd zij overgebracht naar het hoofdbureau van politie. Daar werden van haar een foto gemaakt en vingerafdrukken afgenomen. Vervolgens werd zij voor een korte periode in een politiecel vastgezet.

Toen duidelijk werd dat de vreemdelingenpolitie te maken had met de Nederlandse zuster van verzoeker, en niet met zijn echtgenote, werd contact met verzoeker gezocht. Hij kwam naar het politiebureau. Na uitleg over de gehele situatie, werden verzoeker en zijn zuster naar huis gebracht.

Zie voor een verslag van de adrescontrole het Memo, opgesteld door medewerkers van de vreemdelingenpolitie, in Achtergrond onder 3.

3. Op 16 november 2007 diende verzoeker via een medewerker van de Stichting Juridische EHBO bij de korpsbeheerder een klacht in over het politieoptreden bij de adrescontrole. Op 28 november 2007 vond hierover een gesprek plaats met het Unithoofd van de vreemdelingenpolitie, waarin de klachtonderdelen werden besproken en nader toegelicht. Daarbij kwam onder meer aan de orde dat de agenten weldegelijk in de gaten hadden met een geestelijk gehandicapte vrouw te maken te hebben. In het rapport van dit gesprek is als leermoment opgenomen, dat men bij het aantreffen van een geestelijk gehandicapte extra alert is op de handelingen en de te treffen maatregelen, en dat er altijd overleg wordt gevoerd met de officier van dienst.

Bij brief van 17 januari 2008 handelde de korpsbeheerder (de burgemeester van Tilburg) de klacht af. Hij stelde zich op het standpunt dat, gezien alle feiten en omstandigheden, de vreemdelingenpolitie de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit in acht had genomen en daardoor rechtmatig had gehandeld.

4. Aangezien verzoeker zich niet kon verenigen met deze klachtafhandeling, wendde hij zich tot de Nationale ombudsman.

Bevindingen

Visie van de korpsbeheerder

1. In de klachtafhandelingsbrief van 17 januari 2008 gaf de korpsbeheerder onder meer aan dat de vreemdelingenpolitie op zoek was naar verzoekers echtgenote, die op dat moment volgens informatie van de IND onrechtmatig in Nederland verbleef. Bij de woning zag de vreemdelingenpolitie dat zich in de woning een vrouw bevond, die kennelijk niet voornemens was om de voordeur te openen, omdat er op het aanbellen en kloppen niet werd gereageerd. Omdat de vreemdelingenpolitie in het bezit was van een machtiging tot binnentreden, werd door middel van een ladder via de achtertuin en een openstaande achterdeur de woning betreden. Om schade te voorkomen werd hiervoor gekozen.

Volgens de korpsbeheerder voldeed dit politieoptreden aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit en was derhalve rechtmatig.

Op het moment dat de vreemdelingenpolitie in de woning was, troffen zij daar een kennelijk geestelijk gehandicapte vrouw aan die zich niet kon legitimeren. Had zij dat wel kunnen doen, dan was er verder geen enkele aanleiding om haar aan te houden. Ook zelfs nadat gebruik was gemaakt van een telefonische tolk, was het voor de vreemdelingenpolitie niet duidelijk met wie zij van doen had. Op dat moment had de vreemdelingenpolitie nog steeds de indruk dat zij te maken zou kunnen hebben met de gezochte mevrouw E.O., aldus de brief.

De korpsbeheerder gaf verder aan dat niet was overwogen om het identiteitsonderzoek op andere wijze af te werken.

Het omkleden van verzoekers zuster had volgens de korpsbeheerder in het bijzijn van een vrouwelijk collega plaatsgevonden en niet, zoals was gesteld, door een mannelijke collega. Door alle activiteiten had het verblijf in de woning bij elkaar een kleine drie kwartier geduurd.

Op het politiebureau waren de maatregelen genomen om de identiteit van de aangehouden vrouw te kunnen vaststellen. Toen duidelijk werd dat zij de Nederlandse zuster van verzoeker was, was er contact met hem gezocht. Door collega's van de vreemdelingenpolitie was getracht om verzoeker de situatie uit te leggen. Gezien zijn emotionele toestand lukte dat niet.

Het Unithoofd van de vreemdelingenpolitie en de verbalisanten erkenden dat, als op het moment van aanhouding verzoekers zuster in een zodanige gemoedstoestand zou zijn gekomen dat zij getraumatiseerd zou zijn geraakt, zij zeker niet zou zijn aangehouden. Echter op het moment van aanhouding was verzoekers zuster rustig en zeker niet in paniek. Het unithoofd en de verbalisanten betreurden dat als gevolg van de aanhouding betrokkene, naar later was gebleken, in een gemoedstoestand was gekomen waardoor zij getraumatiseerd was geraakt, aldus de brief.

Volgens de korpsbeheerder hadden de verbalisanten, gezien alle feiten en omstandigheden, weldegelijk de eisen van proportionaliteit in acht hebben genomen en daardoor rechtmatig gehandeld.

De korpsbeheerder gaf aan dat hij het betreurde dat als gevolg van het optreden van de vreemdelingenpolitie verzoekers zuster in een zodanige gemoedstoestand was gekomen dat zij zich hiervoor onder doktersbehandeling had moeten stellen.

De korpsbeheerder beschouwde de klacht hiermee als afgehandeld.

2. In reactie op de klacht gaf de korpsbeheerder (in zijn brief van 9 oktober 2008) als antwoord op gestelde vragen onder meer aan dat de vreemdelingenpolitie op de betreffende dag in het huis van verzoeker op zoek was naar zijn echtgenote; zij was op dat moment illegaal in Nederland. De vreemdelingenpolitie was in het bezit van een machtiging tot binnentreden d.d. 11 september 2007, waarvan een kopie werd meegezonden. Verder gaf de korpsbeheerder aan dat er geen afspraak gold over de omgang c.q. de wijze van aanhouding van meervoudig gehandicapte mensen. Zoals uit de klachtenrapportage en de klachtafdoeningsbrief blijkt, had achteraf gezien deze aanhouding beter niet kunnen plaatsvinden. Daarom zijn ook excuses aan verzoeker aangeboden, aldus de brief.

Volgens de korpsbeheerder was er op het moment van aanhouding, nadat er op verschillende manieren was getracht om met betrokkene te communiceren (door middel van de tolkentelefoon), niet bij stilgestaan om op een andere wijze haar identiteit vast te stellen (via burens of familie, via het GBA of het afnemen van vingerafdrukken). Om rust te creëren was er voor gekozen om betrokkene voor verder onderzoek over te brengen naar het bureau; overigens was betrokkene op dat moment ook rustig, aldus de brief.

Daarnaar gevraagd deelde de coördinator klachten mee dat de korpsbeheerder voor zijn conclusie over de klacht verwees naar zijn afdoeningsbrief van 17 januari 2008.

Visie van verzoeker

3. In het klaagschrift (van 16 november 2007) aan de korpsbeheerder werd namens verzoeker geklaagd over de wijze van binnentreden door de vreemdelingenpolitie en hoe met de in de woning aangetroffen persoon was omgegaan.

Volgens verzoeker voldeed het via een ladder betreden van de achtertuin en via de openstaande achterdeur toegang tot de woning verschaffen door vijf politieambtenaren niet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit en was dus onrechtmatig. De gezochte persoon stond gewoon ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie op het betreffende adres. Men had haar ook op een andere manier kunnen benaderen.

De politieambtenaren troffen in de woning verzoekers zuster aan, genaamd W.A., en zij bezit de Nederlandse nationaliteit. Ook zij stond ingeschreven op dit adres in de gemeentelijke basisadministratie. Zij is zowel geestelijk als lichamelijk gehandicapt. Aangezien de bewoners van de woning islamitisch zijn, mag het omkleden van een vrouw niet door een man gebeuren.

Voor verzoeker was volstrekt onduidelijk en onacceptabel waarom zijn zuster was meegenomen naar het hoofdbureau, daar een foto van haar was genomen en vingerafdrukken waren afgenomen en zij voor een korte periode in een politiecel was vastgezet. Als gevolg hiervan was zij getraumatiseerd en waren medicijnen nodig ter kalmering. Het was aan haar, door haar zware geestelijke beperkingen, niet uit te leggen waarom dit optreden had plaatsgevonden en waarom zij dit had moeten ondergaan. Zij ondervond angstgevoelens en paniekaanvallen. Hierdoor hadden zowel zij als verzoeker schade geleden.

Evenmin was duidelijk waarom de vijf politieambtenaren zo lang in de woning waren gebleven en waarom er bezittingen op de vloer lagen, aldus het klaagschrift.

4. In een gesprek met onderzoekers van de Nationale ombudsman (op 6 oktober 2008) gaf verzoeker onder meer aan dat zowel zijn zuster als hij nog steeds de gevolgen ondervonden van de actie van de vreemdelingenpolitie; ze zijn bang voor de politie. Zijn zuster had drie keer zo veel medicatie nodig dan daarvoor om rustig te blijven. Zij was nog

steeds uit haar evenwicht. Zij sliep slechter en schreeuwde, ook 's nachts, en had meer verzorging nodig. Verzoeker en zijn echtgenote leden hier ook onder.

Daarnaast was ook de eer van verzoeker en zijn zuster aangetast. Zijn zuster was zonder haar toestemming aangeraakt door vreemden (de politie), omgekleed en zonder hoofddoek meegenomen naar het politiebureau. Verder had de hele straat kunnen zien dat zij door de politie was meegenomen en dit had verzoekers naam aangetast.

De vreemdelingenpolitie zou in opdracht van de IND naar zijn huis zijn gegaan, hoewel hij vermoedde dat een melding van burens aan dit bezoek vooraf was gegaan.

Zijn zuster mocht niet zelfstandig naar buiten om te voorkomen dat zij de weg kwijt raakt. Daarom was het haar verboden om voor anderen de voordeur te openen. De voordeur zat ook altijd op slot als zij alleen thuis was; wel stond de achterdeur naar de tuin open.

Volgens verzoeker had de vreemdelingenpolitie hem eerder per telefoon kunnen bereiken, aangezien zij in de woning een visitekaartje met zijn telefoonnummer hadden gevonden. Hij was de hele dag bereikbaar. De vreemdelingenpolitie had hem pas gebeld, omstreeks 16.00 uur, toen zijn zuster op het politiebureau was. Ook had de politie bij het weggaan alles open laten staan zonder een briefje achter laten.

Bij dit alles verbaasde het verzoeker dat de vreemdelingenpolitie geen foto van zijn vrouw had. Met een foto hadden zij meteen gezien dat zijn zuster niet degene was, die zij zochten. Als zij navraag bij de gemeente hadden gedaan, waren zij erachter gekomen dat zijn zuster ook op dat adres ingeschreven stond. Zijn zuster is acht jaar ouder dan zijn vrouw, dus dat had hen ook moeten opvallen.

Verzoeker gaf aan dat hij zich niet serieus genomen voelde door de politie. Volgens hem heeft de politie zijn klacht formeel behandeld, heel gevoelloos. Excuses vond hij niet genoeg. De vreemdelingenpolitie moest op de vingers getikt worden: "Mijn zus en ik zijn onterecht al gestraft, maar de politie krijgt geen straf". Hij wilde dat de vreemdelingenpolitie van dit incident leert. Het is al erg genoeg dat alles niet was terug te draaien, aldus verzoeker.

Verder gaf verzoeker aan dat hij nog geen reactie had gekregen op zijn verzoek om schadevergoeding.

Beoordeling

5. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het recht op vrijheid is een grondrecht dat door de Grondwet en internationale verdragen wordt beschermd (zie Achtergrond, onder 1.).

Voor de vreemdelingenpolitie betekent dit dat de dwangmiddelen van aanhouding, overbrenging en ophouding in verband met (mogelijk) illegaal verblijf van een vreemdeling in voorkomende gevallen terughoudend worden toegepast. In ieder geval dient te worden afgewogen of met een lichter middel kan worden volstaan, waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de, in dit geval gehandicapte, persoon.

6. In dit onderzoek is gebleken dat de vreemdelingenpolitie bij een adrescontrole in verband met illegaal verblijf verzoekers geestelijk en lichamelijk gehandicapte zuster heeft aangehouden en voor verder onderzoek naar het politiebureau heeft overgebracht en opgehouden, terwijl die dienst op zoek was naar verzoekers echtgenote. Zijn echtgenote, mevrouw E.O., had op het moment van de controle geen rechtmatig verblijf in Nederland; verzoekers zuster, mevrouw W.A., heeft de Nederlandse nationaliteit.

Volgens de korpsbeheerder hebben de medewerkers van de vreemdelingenpolitie de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit in acht genomen en was het politieoptreden rechtmatig, ook al had achteraf gezien deze aanhouding beter niet kunnen plaatsvinden.

Verzoeker is van mening dat zijn gehandicapte zuster nooit naar het politiebureau had mogen worden meegenomen.

7. De adrescontrole vond plaats in het kader van toepassing van de Vreemdelingenwet. Binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner en is op grond van die wet toegestaan, indien er een redelijk vermoeden bestaat dat in de woning een vreemdeling verblijft die geen rechtmatig verblijf heeft (zie Achtergrond, onder 2.).

Het was de vreemdelingenpolitie uit onderzoek bekend dat er op dit adres een geestelijk gehandicapte vrouw verbleef en dat verzoekers echtgenote op het moment van de adrescontrole geen rechtmatig verblijf had. Ten behoeve van de adrescontrole was een machtiging tot binnentreden verleend.

Bij de adrescontrole bleek direct dat de aangetroffen vrouw geestelijk gehandicapt was. De vreemdelingendienst kon haar identiteit niet vaststellen, ondanks pogingen daartoe. Op zichzelf was het toegestaan om betrokkene aan te houden en voor verhoor over te brengen naar het politiebureau en aldaar op te houden (zie Achtergrond onder 2.). In zoverre waren er geen formele belemmeringen.

De vraag is echter of de medewerkers van de vreemdelingenpolitie de juiste afweging hebben gemaakt om mevrouw W.A. aan te houden en naar het politiebureau over te brengen.

8. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman is bij die afweging onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van mevrouw W.A. Belangrijk is dat het de medewerkers van de vreemdelingenpolitie direct duidelijk was dat zij te maken

hadden met een geestelijk (en lichamelijk) gehandicapte vrouw, die in nachtkleding rondliep. Zij was alleen in de woning, snapte niet wat er aan de hand was en kon niet aangeven wie zij was. Communicatie met haar, ook via een telefonische tolk, bleek niet goed mogelijk.

Het was voor de medewerkers van de vreemdelingenpolitie dan ook niet duidelijk met wie zij te maken hadden. Wel was hen uit voorafgaand onderzoek bekend dat op het adres van verzoekers woning drie vrouwen stonden ingeschreven, waaronder de gezochte mevrouw E.O.(verzoekers echtgenote). In die situatie had het voor de hand gelegen dat de vreemdelingenpolitie vanuit de woning nader onderzoek had gedaan om meer zekerheid te krijgen of de aangetroffen vrouw ook de gezochte mevrouw E.O. was.

Van de medewerkers van de vreemdelingenpolitie had in de ontstane - wellicht onverwachte - situatie verwacht mogen worden, dat zij in hun afweging rekening hadden gehouden met de gevolgen die het geheel zou kunnen hebben voor de gemoedstoestand van verzoekers zuster, juist gezien haar geestelijke handicap.

Daarom had direct en niet pas na haar overbrenging naar het politiebureau met verzoeker telefonisch contact kunnen worden gelegd; de vreemdelingenpolitie wist waar hij te bereiken was. Betrokkene bleef daarbij onder controle van de vreemdelingenpolitie.

Op die manier had kunnen worden voorkomen dat verzoekers zuster op een voor haar belastende manier uit de woning moest worden gehaald. Met de medewerkers van de vreemdelingenpolitie moest zij de woning via een raam in de voorgevel verlaten, omdat de voordeur op slot zat en de sleutel niet beschikbaar was. En ook had haar het verblijf op het politiebureau en een bezwarend verblijf in de politiecel bespaard kunnen blijven.

Dat zij op het moment van de aanhouding in de woning nog rustig was en niet in paniek, maakt dat niet anders. Achteraf is gebleken dat de gemoedstoestand van verzoekers zuster zodanig was dat zij zich onder doktersbehandeling heeft moeten stellen. Zij zou nog steeds de gevolgen van de voor haar onbegrijpelijke gang van zaken ondervinden en bang zijn voor de politie.

Gezien het voorgaande heeft de vreemdelingenpolitie onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers zuster.

De onderzochte gedraging is daarmee niet behoorlijk.

9. Het voorgaande is voor de Nationale ombudsman aanleiding voor een aanbeveling aan de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant te Tilburg.

Naar aanleiding van de klachtprocedure is door de klachtencoördinator van dit politiekorps als leermoment geformuleerd, dat men bij het aantreffen van een geestelijk gehandicapte extra alert is op de handelingen en de te treffen maatregelen, en dat er altijd overleg wordt

gevoerd met de officier van dienst.

De Nationale ombudsman geeft de korpsbeheerder in overweging om dit tot richtlijn voor politietoedredden binnen zijn politiekorps te maken.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Midden en West Brabant te Tilburg, is gegrond wegens schending van het behoorlijkheidsvereiste dat grondrechten worden gerespecteerd, in dit geval het recht op vrijheid.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de korpsbeheerder van het regionale politiekorps Midden en West Brabant te Tilburg in overweging om als richtlijn voor politietoedredden binnen zijn korps in te voeren, dat men bij het aantreffen van een (geestelijk) gehandicapte extra alert is op de handelingen en de te treffen maatregelen, en dat er altijd overleg wordt gevoerd met de officier van dienst.

Onderzoek

Op 7 juli 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A. te Tilburg, met een klacht over een gedraging van de vreemdelingendienst van het regionale politiekorps Midden en West Brabant te Tilburg.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van dit politiekorps, de burgemeester van Tilburg, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Aan de korpsbeheerder werden tevens enkele vragen gesteld.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Klachtbrief d.d. 16 november 2007 namens verzoeker;
2. Klachtafhandelingsbrief van de korpsbeheerder d.d. 17 januari 2008;
3. Verzoekschrift d.d. 7 juli 2008 van verzoeker;
4. Verslag van de telefonische intake d.d. 15 juli 2008;
5. Verslag van het gesprek met verzoeker en medewerkers van de Nationale ombudsman op 6 oktober 2008;
6. Reactie van de korpsbeheerder op de klacht d.d. 9 oktober 2008, met daarbij als bijlagen een kopie van onder meer de machtiging tot binnentreden in de woning van verzoeker d.d. 11 september 2007, verslag van binnentreden d.d. 12 september 2007, overzicht van mutaties in het geautomatiseerd systeem van de vreemdelingenpolitie Tilburg d.d. 20 november 2007, rapportage onderzoek klacht politieoptreden d.d. 3 december 2007 en ongedateerd memo over de adrescontrole, opgemaakt door de drie betrokken medewerkers van de vreemdelingenpolitie;
7. Telefoonnotitie d.d. 5 maart 2009 van een telefoongesprek met verzoeker.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Recht op vrijheid

In artikel 15, eerste lid, van de Grondwet en onder meer artikel 5, lid 1, onder f van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wordt het recht op vrijheid beschermd. Alleen in gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag iemand zijn vrijheid worden ontnomen, waarbij voor vreemdelingen geldt dat een uitzettingsprocedure in voorbereiding of gaande is.

In artikel 50 van de Vreemdelingenwet 2000 zijn dwangmiddelen gegeven om in geval van een redelijk vermoeden van illegaal verblijf personen aan te houden, over te brengen en op te houden op bijvoorbeeld een politiebureau voor nader onderzoek naar identiteit, nationaliteit en verblijfsrecht. Deze dwangmiddelen zijn een vorm van vrijheidsontneming, veelal ter voorbereiding van vreemdelingenrechtelijke detentie en uitzetting uit Nederland.

Bij de toepassing van deze dwangmiddelen is het aangewezen om na te gaan of met een lichter middel kan worden volstaan.

2. Vreemdelingenwet 2000

Artikel 50

"1. De ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, zijn bevoegd, hetzij op grond van feiten en omstandigheden die, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden van illegaal verblijf opleveren hetzij ter bestrijding van illegaal verblijf na grensoverschrijding, personen staande te houden ter vaststelling van hun identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie. Degene die stelt Nederlander te zijn, maar dat niet kan aantonen, kan worden onderworpen aan de dwangmiddelen als bedoeld in het tweede en vijfde lid. Bij algemene maatregel van bestuur worden de documenten aangewezen waarover een vreemdeling moet beschikken ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie.

2. Indien de identiteit van de staande gehouden persoon niet onmiddellijk kan worden vastgesteld, mag hij worden overgebracht naar een plaats bestemd voor verhoor. Hij wordt aldaar niet langer dan gedurende zes uren opgehouden, met dien verstande, dat de tijd tussen middernacht en negen uur voormiddags niet wordt meegerekend."

Artikel 53

"1. De ambtenaren belast met de grensbewaking en de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen zijn bevoegd een woning te betreden zonder toestemming van de bewoner, indien er op grond van feiten en omstandigheden, naar objectieve maatstaven gemeten, een redelijk vermoeden bestaat dat op deze plaats een vreemdeling verblijft die geen rechtmatig verblijf heeft."

3. Memo van de vreemdelingenpolitie Tilburg

Memo met betrekking tot het optreden op het adres (...) te Tilburg.

"Naar aanleiding van een melding dat een vrouw mogelijk illegaal zou verblijven op genoemd adres ter plaatse gegaan Volgens de melder zou de vrouw geestelijk niet in orde zijn. Zie voor deze melding mutatie (...). Naar aanleiding van genoemde mutatie werd het GBA geraadpleegd. Op genoemd adres staan vier personen (3 vrouwen, 1 man) ingeschreven waarvan één vrouw in PSHV als onrechtmatig staat vermeld. Telefonisch contact geweest met de IND, die bevestigde dat deze persoon geen verblijfsstatus voor NL had.

Wij zijn met drie collega's en twee stagiaires ter plaatse gegaan. Wij waren in het bezit van een machtiging tot binnentreden. Genoemd adres betreft een hoekwoning met een achtertuin welke omringd is middels een schutting.

Op aanbellen en aankloppen werd de woning niet geopend, terwijl wij zagen dat een vrouw in de woning aanwezig was. Wij zagen dat de keukendeur, aan de achterzijde van de woning, openstond. (...)

Om geen schade aan de woning te veroorzaken zijn twee collega's middels een ladder over de schutting geklommen en middels de open keukendeur de woning binnen gegaan.

In de woning werd een vrouw aangetroffen waarvan wij de indruk hadden dat zij geestelijk niet geheel in orde was. Zij sprak enkel de Arabische taal. Getracht werd om de woning voor de overige collega's te openen. Het werd ons duidelijk dat de vrouw niet wist hoe zij de woning kon openen. Toen wij naar de vrouw gebaarde waar de sleutel was wees de vrouw ons naar een laatje van een kastje in de hal. In het laatje troffen wij diverse sleutels aan.

Getracht werd met deze sleutels de voordeur te openen. Echter zonder resultaat. Eén van de sleutels paste wel op het afgesloten raam van de woonkamer aan de voorzijde. Genoemd raam, middels sleutel, geopend waardoor collega's middels inklimming door het geopende raam de woning konden betreden.

Middels de tolktelefoon, tolk Arabisch, is getracht te communiceren met de vrouw. Het gesprek, via de tolk, was moeizaam en onduidelijk i.v.m. de geestelijke toestand van de vrouw. De verblijfsstatus van de vrouw kon ter plaatse niet vastgesteld worden.

De vrouw verzocht om mee te gaan naar het politiebureau. Daar de vrouw nachtkleding aan had is aan de vrouw gevraagd of zij zich wilde omkleden. De vrouw is hierop naar de eerste verdieping gelopen en heeft zich aldaar omgekleed en gesluierd. Om zicht te houden op de vrouw is (vrouwelijke; No) collega G. met de vrouw naar boven gelopen.

Daar wij er zeker van wilden zijn dat er geen overige personen in de woning aanwezig waren zijn alle vertrekken, waar personen zich mogelijk konden ophouden, bekeken. Op de eerste verdieping was een slaapkamerdeur afgesloten. Met de eerder genoemde sleutels getracht de slaapkamerdeur te openen echter zonder resultaat. Het bovenlicht van de slaapkamer was, middels folie aan de buitenzijde, beplakt. Hierop een gedeelte van de folie verwijderd zodat wij in de slaapkamer konden kijken of wij mogelijk een persoon (of personen) zouden zien die zich aan een controle van de politie wilde onttrekken of dat er nog kleine kinderen in de woning aanwezig waren. Door het bovenlicht niemand waargenomen.

Vervolgens hebben wij de woning verlaten. Vier collega's en de vrouw zijn door het raam aan de voorzijde geklommen. Dit leverde hilarische toestanden op omdat de vrouw een

lang gewaad aan had waarmee het niet makkelijk klimmen was. Daar de bank ook voor het raam stond en geen schade aan de bank te veroorzaken is deze een stuk op zij geschoven. Een eenvoudiger weg om het pand te verlaten was er echter niet omdat de woning rondom was afgesloten.

De vijfde collega heeft de woning verlaten via de keukendeur. Zichtbaar op een plank in de keuken lag een sleutel van de keukendeur. De collega heeft de keukendeur, middels deze sleutel, aan de buitenzijde afgesloten. De sleutel werd vervolgens, door het geopende bovenlicht boven de keukendeur, terug de woning ingegooid. Dit werd gedaan om de woning afgesloten achter te laten. Middels de ladder tegen de schutting heeft de vijfde collega de achtertuin verlaten.

Hiervan is door ons mutatie gemaakt, (...).

G.

O.

E."